

DE STAKING

‘Aansluiten, jongens!’ schreeuwde Pieter. Hij stond in het doel naar het spel van zijn team te kijken. De wedstrijd was in volle gang. Ze speelden met Hercules de finale van een jeugdtoernooi tegen PSG in Parijs.

Tot nu toe ging het gelijk op. De Fransen probeerden vooral van grote afstand te schieten, en Pieter had daar tot nu toe geen enkele moeite mee. Hij was eigenlijk een beetje beledigd dat ze dachten dat ze zo bij hem konden scoren. Hij zag hun aanvoerder net over de middenlijn de bal aannemen en naar hem kijken. En ja hoor, hij schoot weer zo’n hoge bal op hem af. Supermakkelijk op te vangen. Maar plotseling gebeurde er iets heel raars.

Wit, stinkend spul prikte in zijn ogen. Wat was dat?! Snel veegde hij het weg. Getver, het leek wel meeuwenpoep!

Waar was de bal gebleven? Precies op dat moment stuiterde de bal naast hem op de grond en verdween in het doel. Pieter vloekte.

‘Wat doe jij nou?’ vroeg Kevin, de centrale verdediger uit zijn team, verbaasd.

‘Meeuwenpoep!’ riep Pieter. Terwijl de Fransen stonden te juichen, haalde hij vol afschuw de rest van de meeuwenpoep uit zijn haar.

Zijn broer Guus moest vreselijk lachen. ‘Niet echt het moment om je haar te gaan blonderen, broertje.’

Frank, de trainer, stond aan de zijlijn zijn hoofd te schudden. Pieter kon zijn gedachten haast lezen. Ze hadden dan wel de finale van het toernooi gehaald, het spel van zijn team was niet echt best geweest. En nu stonden ze 1-0 achter – dankzij een klodder meeuwenpoep. Dat had hij weer!

‘Ik zorg wel dat ik de boel even gelijktrek, broertje. Komt goed.’

Pieter moest, ondanks het tegendoelpunt, lachen. Guus was af en toe zo’n bluffertje.

De aftrap werd genomen. Hercules probeerde meteen via een paar één-tweetjes tussen Guus en Danny op te stomen naar het doel van PSG. Danny speelde de bal naar zijn zus, de rechterspits.

‘Samantha! Hier!’ riep Guus.

Pieter moest lachen toen hij zijn broer ‘Samantha’ hoorde roepen. Hij speelde met vuur. Samantha, die als enige meisje bij Hercules mee mocht spelen in de hoogste competitie van Jongens onder 15, had er een bloedhekel aan wanneer iemand haar bij haar echte naam noemde. Vanaf dat Samantha heel klein was, heette ze Dirk en zo wilde ze genoemd worden.

Dirk passeerde de linksback van PSG en wilde net keurig een voorzet geven aan Guus, toen hij zijn eigen graf groef met: ‘Samantha! Hier!’

Dirk aarzelde even en gaf toen de voorzet, maar ze schoot zo verschrikkelijk hard dat Guus zich kapot schrok en de bal probeerde te ontwijken. Hij draaide weg, maar was te laat. De bal kwam snoeihard tegen zijn achterwerk en stuiterde in de linker kruising. De Franse keeper was kansloos. Beduusd keek Guus op, wrijvend over zijn pijnlijke rechterbil.

De rest van het team juichte.

‘Wie heeft hem nu eigenlijk gescoord, jij of ik?’ vroeg Dirk aan Guus.

‘Ik vind dat-ie op jouw naam moet komen, maar dan wel je echte naam,’ zei Guus.

‘Pas op hè, mannetje. Nu mikte ik nog op dat edele achterwerk van je, de volgende keer gaat de bal er via je neus in.’

Guus lachte.

‘Guus Brandsma, de man met zijn dodelijke rechterbil,’ riep Kevin vrolijk.

‘De uitvinder van de bilbal,’ zei Danny, terwijl hij Guus een aai over zijn hoofd gaf.

Guus en Dirk namen de felicitaties van de anderen in ontvangst.

‘Nu weer even serieus, mensen!’ riep trainer Frank vanaf de kant.

Pieter glimlachte. Hij hoorde de moedeloosheid in Franks commentaar. Hij vond dat dit team te vaak gewoon deed waar het zelf zin in had. Maar het was inmiddels gelukkig wel 1-1.

De scheidsrechter floot voor rust.

In de rust lagen ze lekker met zijn allen uit te rusten op het veld.

‘Roy gaat er zo in op de plek van Dirk,’ zei Frank.

‘Eigen schuld, dikke bult,’ fluisterde Guus tegen Dirk.

‘Guus, jij gaat er zo uit.’

‘Wat? Ik heb net gescoord. Wie komt er voor mij in dan?’

‘Niemand,’ zei Frank. ‘Maar ik denk dat we zonder jou met tien man beter spelen.’

Het hele team moest lachen om het verwarde gezicht van Guus.

‘Eigen schuld, nog dikkere bult,’ zei Dirk.

‘Nee, even serieus, wie gaat er dan op links?’ protesteerde Guus.

‘Dirk,’ antwoordde Frank. ‘Afgezien van dat idiote mazzel-doelpuntje van jou leek het nergens op vandaag. Je bent niet vooruit te branden. Ik wil het een keer proberen met Dirk op links en Roy op rechts. Slechter kan het niet, dus laten we dan ook maar wat uitproberen.’

‘De schicht uit Paramaribo staat op scherp, trainer,’ zei Roy. Hij was trots op zijn Surinaamse afkomst en hij was ook heel erg snel.

Guus schudde zijn hoofd.

‘Kom, broertje, accepteer nou gewoon dat je gewisseld wordt,’ zei Pieter.

‘Jij hebt makkelijk praten, jij wordt nooit gewisseld.’

Daar had Guus gelijk in, dacht Pieter. Hij bewonderde zijn broer, die altijd wilde spelen en altijd wilde winnen. Ook dat was een kwaliteit.

Terwijl het team zich klaarmaakte voor de tweede helft, verscheen aan de rechterkant van het veld een groep wat oudere Franse jongens in zwarte leren jacks. De scheidsrechter floot en Dirk trapte af.

Ze paste naar Roy, die de bal onder zijn voet door liet gaan. De bal rolde over de zijlijn. Ingooi PSG.

‘Roy, kun je de spanning wel aan met al dat extra publiek?’ riep Guus. ‘Ik kan er zo weer in, hoor.’

‘Guus, even dimmen ja!’ hoorde Pieter Frank streng tegen Guus zeggen.

Nou, als er iemand is die de spanning aankan, dan is het Roy wel, dacht Pieter.

Het nieuwe publiek begon heel overdreven te lachen om de fout van Roy. Flauw, dacht Pieter.

Net als in de eerste helft had PSG weinig in te brengen. De nieuwe tandem Roy-Dirk kwam lekker op dreef. Dirk, die rechtsbenig was, dreigde steeds links buitenom te gaan, maar sneed dan naar binnen, deed of ze ging schieten en paste dan naar Roy. Ze vonden elkaar steeds makkelijker.

Pieter stond ver voor zijn doel, als een soort extra verdediger, en zag het allemaal gebeuren. Dit zou zijn broertje niet leuk vinden.

Dirk gaf een steekpassje op Roy, en die schoof de bal op zijn beurt tussen de benen van de Franse keeper door. 2-1.

Pieter keek naar de zijkant, naar zijn broer, met een gebaar van ‘Zie je wel?’

‘Fout van de keeper!’ riep Guus terug. ‘Zo kan ik het ook.’

Nee, iemand gelijk geven was niet zijn sterkste kant, dacht Pieter.

Terwijl iedereen juichte bij het doelpunt, zag Pieter dat Roy zelf met gebogen hoofd terugliep naar zijn eigen helft en de felicitaties negeerde. Dat is raar, dacht hij. Hier klopte iets niet. Ook Dirk liep een beetje stilletjes terug. Pieter rende snel naar hen toe.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg hij aan Roy.

‘O, niks,’ zei Roy.

Maar Pieter zag dat er wel iets was.

‘Het zijn die Franse gasten. Ze schelden en lachen Roy steeds uit,’ legde Dirk uit.

‘Wat roepen ze dan?’

‘Mijn Frans is niet goed genoeg, maar het kan niet veel goeds betekenen.’

‘Kom op mensen, laat maar.’ Roy keek weer op. ‘Ik kan wel tegen een stootje. En ik versta ze toch niet. Boeien! Kom op Dirk, we leggen er gewoon nog een paar in.’

Iedereen liep weer naar zijn plek en PSG trapte af. Terwijl Pieter terugliep, hoorde hij Roy nog naar de Fransen aan de kant roepen: ‘*Deux-Un!*’ Hij stak uitdagend twee vingers van zijn ene hand en één vinger van de andere hand op.

Doe dat nou niet, dacht Pieter, al snapte hij het wel.

Even later kreeg Roy een pass van Danny aan de zijkant van het veld, klaar om de linksback van PSG te passeren. Pieter volgde het ingespannen, en keek ook naar de jongens die daar vlak bij Roy stonden. Het waren er wel een stuk of vijftien – best bedreigend, zo vlak bij de zijlijn.

Ineens rende Roy op een van de jongens buiten het veld af en gaf hem een harde duw. Kevin sprintte er meteen naartoe, gevolgd door Guus. Pieter liet zijn doel in de steek en ging er ook op af. Roy was aan het vechten met een van de jongens, Kevin greep een andere. Dirk probeerde Roy en de Franse jongen uit elkaar te halen, maar ze kreeg een duw van een andere Fransoos. Toen Pieter dát zag, werd hij witheet en hij sprong boven op de duwer. Iedereen was nu met iedereen aan het vechten. De scheidsrechter stond ertussen en floot driftig op zijn fluitje, maar dat had geen effect.

Vanaf een ander veld kwam een stel volwassen voetballers aanrennen en zij trokken de boel uiteen. Even later stonden de twee groepen tegenover elkaar, scheldend in hun eigen taal.

De scheidsrechter gaf Roy een rode kaart, omdat hij

iemand van het publiek was aangevlogen.

‘Nou wordt-ie helemaal mooi!’ schreeuwde Guus boos.

Roy stond erbij en keek ernaar. Die rode kaart leek hem niks te doen.

‘Wat was er nou aan de hand?’ vroeg Pieter aan Dirk.

‘Elke keer als hij de bal kreeg, begonnen ze oerwoudgeluiden te maken en ze gooiden een banaan naar hem.’

‘Wat?!’ zei Pieter. Hij was in staat die jongens aan te vliegen. ‘Hoe kan die scheids dan een rode kaart geven aan Roy?’

Roy liep langzaam het veld af. De tranen stonden in zijn ogen.

‘Jongens, dit laten we toch niet gebeuren?’ zei Pieter. ‘De scheids moet die gasten wegsturen.’

‘Volgens mij durft hij dat niet.’

‘Wat wou je doen dan?’ vroeg Guus.

‘We staken de wedstrijd,’ zei Pieter beslist. ‘Als je aan Roy komt, kom je aan ons allemaal. Dit mogen wij niet toelaten.’

‘Dan verliezen we wel dit toernooi door diskwalificatie,’ zei Frank.

‘Wat kan ons het toernooi schelen? Dit pikken we toch niet?’ riep Pieter vastbesloten.

‘Pieter heeft gelijk,’ zei Dirk.

‘Ja, we stoppen,’ zei Frank.

‘Voor het eerst vandaag ben ik het met u eens, trainer,’ reageerde Guus.

Pieter liep op de scheidsrechter af en gebaarde dat ze ermee stopten. De scheids leek het niet te begrijpen, maar Pieter wachtte zijn reactie niet af en draaide zich om.

Hij nam als een echte aanvoerder zijn team onder zijn hoede en samen verlieten ze het veld.

In de kleedkamer troffen ze Roy aan, nog steeds verdrietig. Hij was echt geraakt door wat er gebeurd was. Pieter had met hem te doen. Keiharde discriminatie. Racisme. Hij kon zich niet voorstellen hoe dat voelde.

Dirk ging naast hem zitten en sloeg een arm om hem heen. De rest van team ging om Roy heen staan en pakte hem vast. Niemand wist wat te zeggen.

De deur van de kleedkamer ging open en de aanvoerder van de tegenpartij kwam met hun trainer naar binnen.

‘*Nous voulons nous excuser,*’ zei de aanvoerder.

Pieter begreep dat hij namens zijn elftal excuses aanbood voor het gedrag van het publiek. Wat natuurlijk niet nodig was, maar wel aardig.

‘*Merci,*’ zei Pieter namens het team.

De aanvoerder gaf hem ondanks hun diskwalificatie de beker voor het toernooi, maar niemand was erin geïnteresseerd.

De aanvoerder vertrok weer en het bleef lange tijd stil in de kleedkamer.

Na een tijdje verbrak Roy de stilte.

‘Tjonge, ik heb honger als een paard. Ik heb wel zin in een banaantje.’

Na een kort moment van twijfel barstte iedereen in lachen uit.

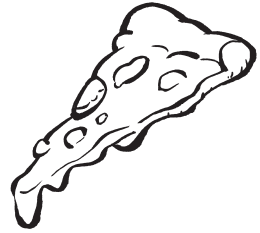
‘Pizza! Ik trakteer,’ zei Frank.

Pieter zag dat Guus toch nog maar even een selfie nam met de beker en schudde zijn hoofd.

‘Ik mag mijn fans op Insta toch niet teleurstellen?’ zei Guus.

VenderSic

Het was bijzonder dat Frank op pizza trakteerde. In deze fase van de voorbereidingen voor het nieuwe seizoen werden ze elke week gewogen en werd hun vetpercentage gemeten, want ze moesten superfit zijn. De drie P's, pizza, patat en pannenkoeken, stonden even niet op hun menu.

Met de spelersbus stopten ze bij de eerste de beste pizzeria die ze tegenkwamen. Het was in de banlieues van Parijs, de beroemde buitenwijken. Hier kwamen veel Franse topvoetballers vandaan, maar het waren ook wijken waar het nog wel eens onrustig of gevaarlijk kon zijn, wist Pieter. Op het terras praatten ze na over het incident.

‘Zeg Mo, jij spreekt toch Frans?’ vroeg Pieter.

‘*Mais oui! Bien-sûr. Naturellement,*’ antwoordde Mo. ‘Mijn familie komt uit Algerije en daar spreken ze Frans, dus thuis spreken wij Frans en Nederlands.’

‘O joh! Ik dacht dat jij Marokkaans was,’ reageerde Guus verbaasd.

‘Niet iedereen die Mohammed heet, is Marokkaans hè, Guus?’, zei Dirk.

‘Nee, en niet iedereen die Vander Zee heet kan goed voetballen,’ reageerde Guus meteen. Dirk en Danny hadden een beroemde vader: de voetballer en trainer Donny Vander Zee.

Ook hun opa Dik Vander Zee was een beroemde voetballer. Dik, Donny, Danny en Dirk. Je verzint het bijna niet bij elkaar.

‘Zo mag je niet over Danny praten,’ kaatste Dirk op haar beurt weer terug.

‘Maar even, Mo, kon jij verstaan wat die jongens op het veld naar Roy riepen?’ vroeg Pieter.

Mo werd plotseling rood.

‘Eh, nou, die woorden kende ik niet zo goed, en ik ga ze zeker niet herhalen.’

Hij keek naar Roy en wendde zijn gezicht meteen weer af. Ook Roy keek wat ongemakkelijk.

‘En de sfeer is weer terug op het nulpunt. Dank je wel, Pieter, voor deze bijdrage,’ zei Guus.

‘Nou zeg, ik was alleen geïnteresseerd, hoor,’ probeerde Pieter nog, maar hij voelde zich helemaal rood worden.

‘Schitterende zonsondergang hier aan mijn rechterkant,’ zei Dirk zachtjes. Ze aaide hem over zijn rode hoofd, dat nu nog roder werd.

‘Ah, Romeo en Julia hebben elkaar weer gevonden,’ zei Roy.

Iedereen moest lachen en de goede sfeer was weer helemaal terug.

Guus pakte snel de menukaart en keek naar Frank.

‘Neem lekker een toetje, Guus!’ antwoordde Frank onverstoorbaar. ‘De kans dat jij weer in de basis staat, is sinds het geweldige duo Roy-Dirk toch minimaal geworden. Leef je lekker uit!’

Guus legde zogenaamd boos de menukaart weer op tafel.

‘Ik weet wat ik kan. Ik scoor met mijn hoofd, mijn voeten en desnoods met mijn bil.’

‘Er gaan geruchten dat er een Spaanse club in jou geïnteresseerd is, Guus,’ zei Kevin.

Pieter grinnikte.

‘Nou, kom maar op, welke club, Kevin?’ zei Guus.

‘Athletic BIL-bao!’

Iedereen moest lachen en terwijl Frank de rekening betaalde, gingen ze in groepjes uiteen en slenterden wat over het plein, terwijl ze op de bus wachtten.

‘Hé!’ riep Dirk ineens hard.

Pieter keek met een ruk op. Hij zag hoe een jongen ervandoor ging.

Dirk stond een moment verbouwereerd te kijken en riep toen: ‘Mijn mobiel! Hij heeft mijn mobieltje! Houd hem tegen!’

Dirk rende achter de jongen aan. Pieter en Guus stormden ook achter hem aan. Kevin, Roy, Danny en Mo volgden op een afstandje.

Op het plein was gemakkelijk te zien waar de jongen heen liep, maar hij verdween in een parkje en toen werd het moeilijker. En een buik vol pizza maakte het ook niet makkelijker om heel hard te rennen.

Pieter bleef staan en wachtte op de anderen.

‘Hij ging die kant op. Guus en Dirk zitten achter hem, maar volgens mij is daar water, dus als wij nu die kant op gaan, vangen we hem misschien op.’

Ze deden wat hij zei en na een paar honderd meter zag Pieter de jongen, die verschrikkelijk snel was, een poort doorgaan met Guus en Dirk ver achter hem. Zo raakten ze hem kwijt.

‘Kom mee, hier kunnen we een stuk afsnijden!’ Pieter schoot een zijstraat in. De anderen volgden hem. Langzaam sloten ze de jongen in. Hij liep nog een stuk in de richting van een muur, maar hij kon niet verder. Hij stopte en draaide zich om.

Het was zeven tegen één.

Dirk liep rustig op hem af.

‘*Mon téléphone s’il vous plaît*, mijn telefoon alsjeblieft,’ zei Dirk rustig.

De jongen keek haar brutaal aan. Glimlachte ook nog. Hij leek totaal niet onder de indruk.

Ze liepen met zijn zevenen langzaam op hem af en zorgden ervoor dat hij niet kon ontsnappen.

‘*Donne-moi mon téléphone*,’ zei Dirk in haar beste Frans.

‘Geef me mijn telefoon.’

‘Hij wil niet echt meewerken,’ zei Pieter.

‘*What’s your name?*’ vroeg Dirk.

‘Waar is dat nou voor nodig? Wil je soms adressen uitwisselen en vrienden worden op Facebook?’ bromde Guus.

‘*Vender. My name is Vender,*’ zei de jongen trots.

‘*My name is Durk.*’

‘Durk? Je heet toch Dirk, zus?’ reageerde Danny.

‘Maar in het Engels spreek je dat uit als Durk.’

‘Zeg, wat zijn we nou allemaal aan het doen, joh? We houden hem gewoon vast met zijn allen en dan pakken we de telefoon. Zeven tegen één. Wat kan ons gebeuren?’ zei Guus met veel zelfvertrouwen en hij liep al op de jongen af.

Op dat moment klonk er een zware stem achter hen.

‘*Pardon?*’

Ze draaiden zich om en daar stond een groep van een stuk of twaalf jongens en een paar meisjes, allemaal in trainingspak. Ze leken een jaar of twintig. Ze zagen er nogal gespierd uit. ‘Kijk, een paar van hen hebben het Ghanese voetbalshirt aan, met die zwarte ster op de borst. Zouden ze daar vandaan komen?’ zei Roy.

Tja, dat wist Roy dan weer.

Pieter voelde zich nog steeds niet op zijn gemak.

‘Zullen we hem mijn telefoon maar gewoon laten houden, jongens,’ zei Dirk. Pieter hoorde de angst in haar stem. ‘Dan lopen we hier rustig vandaan.’

De Ghanezen stonden in een halve cirkel om hen heen, met hun armen dreigend over elkaar. Pieter probeerde tussen hen door te glippen, maar ze versperden hem meteen de weg.

‘Dit gaat niet ’m niet worden, mensen. Toch maar een potje matten dan?’

Dat was de stem van Kevin, die nooit bang was en al klaar stond met zijn vuisten.

‘Niet doen Kev, laten we eens kijken wat ze willen,’ zei Pieter rustig. ‘Dit gaan we nooit winnen.’

De grootste jongen van de groep, met een gespierd bovenlichaam, stapte naar voren:

‘*Les mobiles s’il vous plaît. Toutes les mobiles,*’ zei hij vriendelijk. ‘Jullie mobieltjes alsjeblieft. *Álle mobieltjes.*’

‘Willen ze nu ineens ál onze mobieltjes?’ reageerde Guus met een dun stemmetje.

‘Je leraar Frans zou trots op je zijn, broertje.’

‘Dat gaan we toch niet doen?’

‘Weet jij iets beters?’

Een van de jongens had een voetbal bij zich. Pieter kreeg een idee en nam toen in zijn beste Engels het woord.

‘*Let’s play football,*’ zei hij. Hij hoopte maar dat ze de angst in zijn stem niet hoorden.

Hij wees op de jongen met de bal en zei in zijn beste Engels:

‘*We play football against you. When you win, you get our phones. When we win, we keep the phones.*’

Er was eerst wat verwarring bij de jongens, maar toen ze begrepen dat Pieter tegen hen wilde voetballen met hun mobieltjes als inzet, schoten ze in de lach.

‘*You play football against us?*’

Ze moesten allemaal heel hard lachen. Gaven elkaar high fives en sloegen op elkaars schouders.

‘*Serious?*’ vroeg de leider.